

Štěstí.

**Se štěstím je to jako s brýlemi:
často je hledáme
a ony nám sedí na nose.**

Se svou desetiletou dcerou se usazujeme v autobusu pro zahraniční cesty. Doprovází nás srpnový, vlahý podvečer a máminy slzy...ty zrovna nemusím. S úsměvem pohladím její ustaranou tvář a políbením stvrdím ujištění: "Vše bude v nejlepším pořádku i s návratem domů!" Čeká nás čtrnáctidenní pobyt u Jaderského moře. Autobus, určený pro zahraniční zájezdy tehdejšího Čedoku, je pohodlný a přizpůsobený pro noční odpočinek, s příjemnými řidiči i vyslanou delegátkou, která je pro nás druhou starostlivou mámou. Nezávidím jí! Věnuji se dceři, současně vnímám ubíhající krajinu. Po několika hodinách se její obraz ztrácí, přichází večer. Lidé kolem nás začínají klimbat, připravovat se na noční odpočinek. Krátce se zastavím pohledem na protější sedadla, zpozorním a chce se mi smát! Ve svých třiceti třech letech nechápu pána s nasazenou teplou čepicí až po uši, tak zvanou „zmijovkou“. Je zřejmě slušně vychovaný, úklonou mi přeje „Dobrou noc“ a lišácky pomrkává. Jeho téměř o patnáct let mladší ženu partnerovo chování nevyvádí z míry. „No nazdar“, tiše zašeptám a přivřu oči. Brzy ráno nás vítá Makarská riviera s ubytováním v hotelu u pláže. Vyprazdňujeme příruční zavazadla, dcera mě vždy překvapuje svou hbitostí slovy: „Škoda každé minuty.“ Mezi prvními vběhne do hladivých vln moře. Klopýtám za ní se všemi potřebnými věcmi. Po chvíli se nestačím divit. Opět letmý pohled s pozdravením, doprovázejícím mrknutí oka. „Pán má zřejmě vypěstovaný tik“, omlouvám dotyčného. Nedaleko našeho hnízdečka se usazují naši známí – neznámí z autobusu. Zlobím se, ale dceři nedávám najevo svoji nespokojenost. Následující den měníme stanovitě. Proháníme se v moři, necháváme se laskat jižním sluncem. Naše nadšení netrvá dlouho. Přicházejí opět noví známí! Ignoruji pozdravení. Dcera si připravuje lehátko na vodu, domlouvá žabce při doplňování vzduchu, já si krátím chvíli četbou. Přitom po očku sleduji, jak si užívá vody a sluníčka. „Dobrý den, mladá paní“, nevěřím vlastním uším. „Smím Vás pozvat na vodní čtverylku?“ Nade mnou stojí s hlubokou úklonou postarší muž prošedivělých kadeří, silně ráčkující. Nezvedám se. Pouze sklouznu pohledem po tazateli. „Bože můj!“ Je menšího vzrůstu, na tenkých nožkách gumové botičky. Dětský barevný kruh proti utonutí zdobí horní část těla pod silně vystouplou lopatkou.

„To se mi snad jen zdá“, zašeptám. Pomalu se zvedám, přede mnou na lehátku u břehu chechtající se dcera. „No tohle!“ Trapně se omlouvám, pocity zlosti se ve mně honí k zalknutí! Vzmůžu se na krátkou a důraznou odpověď: „Promiňte, ne!“ „Nevadí, příště“, odchází do vlnícího se moře.

Pohled na něj, jak se ve vodě houpá, ve mně vzbuzuje lítost.

Připomíná mi, promiň čtenáři, kačera hozeného do vody z kolotoče pro děti.

„Mami, co to bylo?“, táže se dcera, smíchy nemůže popadnout dech.

„Štěstí, podívej, sedí mi na nose!“

Nerozumí... to se mi ulevilo!!!